

Seitse

METSATUKKA, KUHU BEVERLEY kapten Trimble'ile kohtumise oli määranud, ei olnud keeruline leida. Tallipoiss vastas talle möödamannes esitatud küsimuse peale, et see kuulub Crome Halli maade alla. Jätnud Peni oma sugulaste saabumist ootama, asus Sir Richard veidi enne kella ühtteiste teele, et kapten Trimble'i asemel kokkusaamisele minna. Kärstitu kapten oli oma hobuse lasknud ette tuua ja ratsutanud Bristol poole, reisikott sadula küljes. Ta oli arve ära tasunud, nii et Queens Charltonisse ta ilmselt tagasi ei tule.

Kümneminutilise jalutuskäigu järel jõudis Sir Richard metsatuka juurde. Ta nägi heki sees ava, kust rada metsa viis ja suundus selle poole, rõomustades, et pääseb päikese käest varjulisse kohta. Rada viis väiksele legendikule, kus õitseva ahtalehise põdrakanepi klumpide vahel voolas kitsas oja. Sealsamas seisis sale noor härrasmees, kes oli rietatud äärmiselt moekalt, ja tagus turtsakalt jalutuskepiga põdrakanepi lillasid õisikuid. Tema särgikrae oli nii hirmuäratavalt kõrge, et tal oli peaaegu võimatu pead pöörata ja kuub oli nii tihkelt ümber keha, et ilmselt sikutasid selle talle selga kolm tugevat meest. Tal olid jalas helepruunid kitsad püksid, mis liibusid tema peenikeste jalgade ligi, ja tuttidega ratsasaapad.

Lugupeetud Beverley Brandon sarnanes välimusest oma õe Melissaga, aga tema klassikalised näojooned rikkusid ära kahvatu jume ning lõtv suu- ja lõuajoon, mida Melissal ei olnud. Lähenevaid samme kuuldes ta pöördus ja hakkas edasi tulema, ent peatus poolel sammul, nähes lähenemas mitte kapten Trimble'i jässakat kogu, vaid pikka, hea kehaehitusega härrasmeest, kelles ta tundis kohe ära oma

võimaliku tulevase õemehe.

Jalutuskepp kukkus tema jõuetuks muutunud sõrmede vahelt maha, sel ajal kui ta jahmunult Sir Richardit jõllitas. „M-mida k-ku-radit?“ kokutas ta.

Sir Richard tuli rahulikult üle lagendiku. „Tere hommikust, Beverley,“ ütles ta meeldival laisal häälel.

„M-mida *teie* s-siin teete?“ päris Beverley, samal ajal kui tema peas keerlesid kõiksugu pöörased oletused.

„Naudin ilma, Beverley, naudin ilma! Ja teie?“

„Peatun sõbra juures. Tutvusime Oxfordis.“

„Kas tõesti?“ Sir Richard vaatas läbi monokli ümberringi, nagu otsiks härra Brandoni võõrustajat. „Milline meeldiv kohtumine! Võiks arvata, et teil oli kellegagi kokkusaamine.“

„S-sugugi mitte! Ma h-hingan värsket õhku.“

Sir Richard pööras monokli tema poole ja silmitses teda teravalt. „Alahindate maapiirkonda, Beverley? Kummaline, et teie, kes te näete oma välimuse kallal nii suurt vaeva, saavutate sedavõrd kehva tulemuse. Cedric ei hooli oma välimusest sugugi, aga... ee... näeb sellegipoolest alati härrasmehelik välja.“

„Te olete n-neetult ebaviisakas, Richard, a-aga ärge arvake, et ma s-seda taluda kavatsen, kuna te olete mind a-aastaid tundnud!“

„Ja kuidas te siis mu keelt talitseda kavatsete?“ uuris Sir Richard üpriski huvitult.

Beverley põrnitses teda. Ta teadis sama hästi kui kapten Trimble, et Sir Richardi elegantsed rõivad ja näiline loidus on petlikud ning et viimane treenib regulaarselt härrasmees Jacksoniga ja et teda peeti üheks Inglismaa parimaks amatöörraskekaallaseks. „M-mida te siin t-teete?“ kordas ta ebakindlalt.

„Tulin teie sõbra Trimble'i asemel teiega kohtuma,“ vastas Sir Richard, nipsutades varrukalt putuka maha. Jahmunud härra Brandonist välja tegemata lisas ta: „Kapten Trimble – muide, te peate mulle kunagi rääkima, kuidas ta selle tiitli hankis – oli sunnitud täna hommikul Bristolisse ratsutama. Tundub, et ta on väga muutliku meelega.“

„P-pagan võtaks, Richard, te saatsite ta minema! M-mida te Trimble'ist teate ja miks te...“

„Jah, kardan, et mõned minu pillatud sõnad sundisid teda oma plaane muutma. Üks kassinahast vestiga mees... Taevake, mulle tundub, et see vest on saatuslikult ahvatlev! Te olete näost kahvatu, Beverley.“

Härra Brandoni nägu oli tõepoolest värvi vahetanud. Ta hüüdis: „L-lõpetage! Nii et Yarde lobises kõik välja, mis? K-kuidas pagan see teiega seotud on?“

„Omakasupüüdmatus, Beverley, puhas omakasupüüdmatus. Vaadake, teie sõber Yarde – muide, ma ei saaks kuidagi teid abiliste valiku puhul õnnitleda – pidas vajalikuks Brandonite briljandid minu hoolde usaldada.“

Härra Brandon oli jahmunud. „Teie hoolde? Y-Yarde? A-aga kust te teadsite, et need tema k-käes on? K-kuidas te seda teada saite?“

„Ma ei teadnudki,“ vastas Sir Richard nuuskubakatoosi võttes.

„A-aga kui te ei teadnud, m-miks te siis teda kinni hoidsite... Oh, mida p-paganat see tähendab?“

„Te saite valesti aru, kulla Beverley. Ma ei hoidnud teda kinni. Olin selles kuriteos tahtmatu osaline. Peaksin vist selgitama, et härra Yarde'i ajab taga konstaabel.“

„Konstaabel!“ Härra Brandon läks näost halliks. „Kes neile teatas? K-kurat võtaks, ma...“

„Pole aimugi. Võib-olla teie lugupeetud isa, aga arvatavasti tegi seda Cedric. Härra Yarde'i värvika, ehkki veidi arusaamatu kirjelduse järgi olevat ta noosi oma kaaslase kätte andnud. On see tõsi?“

„Kust p-pagan mina tean?“ nähvas Brandon.

„Andke andeks. Mulle tundus, et te olete... ee... varaste ja kiidukukkedega tuttav, ja nii ma eeldasingi, et te oskate ka varaste slängi.“

„Ä-ärge korrutage kogu aeg seda sõna varas!“ ütles Brandon jalaga vastu maad lüües.

„See on inetu sõna, eks?“ nõustus Sir Richard.

Beverley krigistas hambaid, aga sõnas kelkival toonil: „Olgu peale. Ma v-võtsin selle neetud kaelakee! K-kui tahate teada – ma olen laostunud! A-aga ärge hakake mulle moraali lugema. K-kui mina seda maha ei müü, teeks seda peagi mu isa.“

„Kindel see, Beverley, aga pean mainima, et te unustasite ühe pisiasja. Kaelakee kuulub teie isale.“

„M-minu meelest on see perekonna omand. Seda on ju sulaselge rumalus alles hoida, k-kui me kõik oleme parasjagu rahahädas. P-pagan võtaks, ma olin sunnitud selle võtma! Teie ei tea, m-mis tunne on e-elada liigkasuvõtja võimuses! Kui v-vanamees oleks kee maha müünud, p-poleks seda juhtunud! Ütlesin talle kuu aega tagasi, et mul pole pennigi, aga see vana rebane ei a-andnud mulle midagi. Ma ei tunne mingeid süümepiinu! Ta luges mulle veel moraali, nagu tal e-endal poleks võlgu, aga tal on ju! Tema hukatuseks on kaardid, minule toovad hävingu täringud.“ Brandon naeratas mõrult, istus samblaga kaetud kännule ja surus näo kättesse.

„Te unustate naised, veini ja hobused,“ lisis Sir Richard ükskõikselt. „Ka need on teie nigelas olukorras oma rolli etendanud. Kolm aastat tagasi olite te võlgades. Ma ei mäleta, kui suur see

summa oli, aga minu meelest andsite ausõna, et ei luba endale enam kunagi sääraseid... ee... liialdusi.“

„M-ma ei ootagi, et te s-seekord mind päästaksite,“ sõnas Beverley mossitades.

„Kui suur see summa on?“ küsis Sir Richard.

„Kust mina tean? Ma p-pole mingi n-neetud pankur! Umbes k-kaksteist tuhat. Kui te m-mu mängu ära poleks rikkunud, o-oleksin võla saanud ära tasuda.“

„Te petate end. Kui ma teie sõbra Yarde'iga viimati kohtusin, kiirustas ta parasjagu koos briljantidega ranniku poole.“

„Kus need nüüd on?“

„Minu taskus,“ vastas Sir Richard rahulikult.

Beverley tõstis pea. „K-kuulge, Richard, te pole h-halb inimene. Keegi ei pea teadma, et briljandid olid teie käes. See pole teie asi. Andke n-need mulle ja unustage muu. Vannun, et ei h-hinga kellelegi s-sõnagi!“

„Teate, Beverley, te ajate mind oksele. Muide, ma tulingi siia, et briljandid teile anda.“

Beverley sirutas kohe käe välja. „M-mul ükskõik, mida te m-minust arvate. A-andke ainult kee siia!“

„Muidugi ma teen seda,“ vastas Sir Richard, võttes taskust nahast kukru. „Aga teie, Beverley, annate need oma emale tagasi.“

Beverley põrnitses teda. „J-jääb ära, pagan võtaks! Narr, kuidas ma saaksingi seda teha?“

„Võite välja mõelda mingi usutava loo. Mina võin seda koguni kinnitada. Aga te annate kaelakee tagasi!“

Beverley nägu kõverdus irveks. „N-nagu soovite. Andke siia!“

Sir Richard viskas kukru talle. „Beverley! Aga võtke teadmiseks,

et kui ma linna tagasi jõuan ja kee pole selleks ajaks leedi Saarile tagastatud, pean teid... ee... üles andma.“

„Te ei teeks seda!“ vastas Beverley, toppides kukru kuue sisetaskusse. „Õemehe poolt o-oleks see küll vast i-inetu käitumine!“

„Ma pole teie õemees,“ lausus Sir Richard leebelt.

„Ä-ärge arvake, et ma ei t-tea, et te abiellute Melissaga! Meie skandaalid on siis ka teie skandaalid. Küllap te juba s-suu kinni hoiate.“

„Ma püüan inimestele mitte pettumust valmistada, aga ma ei kavatse teie õega abielluda,“ vastas Sir Richard ja võttis näputäie nuuskutubakat.

Beverley suu vajus lahti. „K-kas ta ei t-taha teid?“

„Ei, asi pole selles.“

„A-aga kõik on ju p-peaaegu kokku lepitud!“

„Mina pole midagi kokku leppinud.“

„K-kurat!“ ütles Beverley otsekoheselt.

„Näete siis, et ma võin südamerahus Saarile sellest vahejuhtumist rääkida.“

„T-te ei annaks mind mu i-isale välja!“ hüüatas Beverley kannult püsti hüpates.

„See, kulla Beverley, sõltub täielikult teist endast.“

„Aga, p-pagan võtaks, ma *ei saa* b-briljante tagasi anda! Ma ütlesin, et olen l-laostunud – täielikult!“

„Usun, et see, kui ma Melissaga abielludes oleksin end teie perekonnaga sidunud, oleks läinud mulle maksma oluliselt rohkem kui kaksteist tuhat naela. Olen valmis teie võlad tasuma – aga viimast korda, Beverley!“

„N-neetult kena teist,“ pomises Beverley. „Andke mulle raha ja ma tasun need ise.“